

Afirmacionistes i negacionistes alhora

Matías Vallés

Segons els panells internacionals del canvi climàtic i altres institucions mil·lenaristes amb *The Lancet* com a darrera incorporació, estem tots morts. Cal imaginar la decepció de tan benemèrites institucions, quan milers de milions de cosins de **Rajoy** i votants de **Trump** preparen el cap de setmana com si res. No només atenen les cavil·lacions científiques, sinó que n'accepten les seves conclusions. A continuació, tornen a les seves feines. Els afirmacionistes són negacionistes alhora.

Tothom creu ja en el canvi climàtic i percep els seus incòmodes efectes, però el mateix nombre d'éssers humans es comporta com si fos un fenomen aliè de solució espontània. S'inclou en aquesta voluptuositat suïcida als practicants del reciclatge, que pretenen que un esparadrap resoldrà una hemorràgia interna. Queden abastats especialment els farsants dels discursos apocalíptics.

A l'últim exemple de la meua peripècia vital, el pare científic predica des de Singapur l'extinció de la humanitat per culpa dels combustibles fòssils, la seva dona atén des de Califòrnia i el seu fill assenteix des de Sao Paulo. Cada any cremem milers de quilòmetres de querosè per terroritzar als pobres burgesos sedentaris, per no parlar del preu. El confinament dels apòstols climàtics als seus domicilis reduiria les emissions globals en un vint per cent.

Prou discursos, no cal més pedagogia. Fins i tot un espectador devot de la Tele 5 de **Paolo Vasile** sap que el canvi climàtic amenaça la supervivència de l'espècie humana, que a continuació es comporta com si el drama no l'afectés. L'afirmacionisme negacionista afirma de paraula i nega d'obra. **Al Gore** va estrenar la consciència climàtica d'elevat consum amb la seva evangelització en jet privat, però seria injust oblidar les contribucions impagables de **Richard Gere** galopant pel Me-

diterrani a cavall d'una moto nàutica buidista, o dels **Bardem** obligats a refugiar-se de la catàstrofe imminent en un iot de luxe. S'exigeix massa de les celebritats.

Els negacionistes disfressats d'afirmacionistes són virtuoses per definició, i així s'estalvien l'exemplaritat. El canvi climàtic és l'única religió veritable, però aquesta conformitat amb les dades científiques no allibera aquesta fe del comportament sectari característic dels col·lectius eclesiàstics. Les penitències que imposen després de l'obligada confessió col·lectiva de culpa es dirigeixen sempre cap als altres. Una altra de les seves distorsions és l'excés diagnòstic, davant de l'absència de tractament. No calia la conversió de la humanitat a l'efecte hivernacle, per acabar rescatant el carbó a Alemanya o etiquetant l'energia nuclear amb el color verd.

En el cas dels governants, ni tan sols apliquen canvis cosmètics a la seva conducta, excepte per als que es prenguin seriosament la política de **Pedro Sánchez** de treure's la corbata. Una elemental norma d'higiene periodística obliga a no enfangar-se en la demagògia dels cotxes oficials, i del que costa un Govern, quan **Núñez Feijóo** ridiculitza la potestat a què as-

«El confinament dels apòstols climàtics als seus domicilis reduiria les emissions globals en un vint per cent»

pira al parlar d'una reducció dràstica de ministeris. Sorpren, però, que els executius s'estanquin en l'irrellevant canvi de bombetes als ministeris, sempre en la línia de matar amb mosques les canonades climàtiques.

En anteriors caminades energètiques, jerarques imprevistos van recórrer a gestos ara descartats. **Richard Nixon** es va rebaixar a volar en comercial amb destinació a les seves vacances estivals durant la crisi energètica dels setanta, per predicar amb l'exemple. Va rebre un homenatge dels passatgers i de l'opinió pública. Des de llavors ha augmentat imparable la distància amb els governants. Els successors planetaris del president dels Estats Units dimitit no s'han pres la molèstia de compartir la carestia. L'entramat governamental insistirà en que són apostes incompatibles amb la seguretat indispensable que exigeix un mandatari. No transmeten tant els seus esforços com l'abisme que s'ha obert entre els governants democràtics i els seus subjectes.

El discurs sobra, però el llenguatge importa. L'Occident cartesià s'encela en el dualisme persona/planeta, una versió actualitzada del gran èxit cos/ment del cantautor **Descartes**. Per això es parla de convivència amb la Terra, com si fos un ens extern al que es tracta de seguir doblegant, ara mitjançant els termes suggeridors del màrqueting. Mentre no es corregeixi el distanciament aristocràtic, per admetre la humil identificació terrestre, la solució continuarà lluny. No hi ha un homúncul pilotant, només l'obediència cega a les lleis termodinàmiques, que no necessiten aprovació.

Impuls cap a la transició energètica

Jordi Fabrellas Payret

DEGÀ DEL COL·LEGI D'ENGINYERS GRADUATS I ENGINYERS TÈCNICS INDUSTRIALS DE GIRONA, ENGINYERSGI

A causa de l'escalada dels preus de l'energia i la manca de matèries primeres, la crisi energètica és una de les principals preocupacions de la nostra societat. Davant d'aquesta situació, es planteja l'oportunitat d'un canvi substancial pel que fa al camp energètic aprofitant els recursos renovables i apostant decididament per una energia mediambientalment sostenible i amb visió estratègica. Per tal de

poder tirar endavant aquesta transformació és imprescindible la implicació de tots els sectors socioeconòmics.

El passat mes de setembre, la Federació d'Organitzacions Empresarials de Girona (FOEG) va organitzar el «Fòrum de debat energètic», amb l'objectiu de realitzar una radiografia general sobre el model energètic de les nostres comarques.

En les dues jornades van participar professionals de l'àmbit empresarial, ins-

titucional i tècnic. Es van debatre qüestions com la implicació de la llei de la transició energètica per a les empreses, el tipus d'energia que convé a Girona, els problemes que suposa la transformació de les empreses en un moment complicat pels elevats preus de l'energia, o l'eficiència com a reducció de consum i flexibilitat com a gestió energètica.

Tal com se sintetitza en el document de conclusions que s'han extret del debat, la situació energètica gironina actual és preocupant, ja que actualment a la zona només es produeix un 1% de l'energia que es consumeix. Per tal d'abordar aquesta situació, es considera que és imprescindible incrementar de forma exponencial la producció d'energia a la demarcació de Girona, utilitzant totes les fonts renovables possibles, com per exemple la instal·lació de plaques fotovoltaïques a les cobertes d'edificis residencials, industrials o agrícoles i a terrenys erms, vials i espais públics; l'energia eòlica; la producció de biogàs amb els purins de les granges o els residus de les carnis; generar biomassa aprofitant la massa forestal com mesura preventiva

contra incendis; la geotèrmia o la hidràulica...

L'energia sostenible pot comportar un impacte en el territori, tal com ja ho van fer els aqüeductes romans i que avui dia són considerats monuments a preservar i protegir. Ara bé, per tal que hi hagi el màxim consens amb tots els agents implicats i que les afectacions al medi ambient, al paisatge i a les activitats econòmiques siguin les mínimes, és indispensable realitzar una auditoria energètica a cada regió.

Observant la radiografia general sobre el model energètic actual, es va extreure una nova conclusió com és la dificultat de complir amb els objectius marcats per la Unió Europea abans del 2030. Tot i això, per poder-ho aconseguir, cal que l'administració, les empreses i el conjunt de la societat s'impliqui en aquest propòsit.

En definitiva, cal que des de tots els àmbits s'impulsi un sistema elèctric eficient i interconnectat, acompanyat per part de l'administració amb un disseny de mesures adequades per facilitar la transició energètica.